

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2110/2024
24.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, ВП 6006 Ниш, чији је заступник Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 132/23 од 17.04.2024. године, у седници одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж1 132/23 од 17.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж1 132/23 од 17.04.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П1 2734/2018 од 28.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за понављање поступка од 26.01.2023. године у предмету Основног суда у Нишу П1 2734/2018, окончаног правноснажном пресудом тог суда од 30.10.2020. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 19.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж1 132/23 од 17.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење Основног суда у Нишу П1 2734/2018 од 28.04.2023. године.

Против решења донетог у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужене у овом спору није дозвољена.

У овом случају нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, које би требало размотрити.

Према стању у списима, тужиочев захтев за исплату накнаде на име прековременог рада усвојен је пресудом Основног суда у Нишу П1 2734/18 од 30.10.2020. године, а како странке нису изјавиле жалбу, пресуда је постала правноснажна и извршна дана 09.12.2020. године. Тужена је дана 26.01.2023. године поднела предлог за понављање поступка на основу члана 426. тачка 10. ЗПП, а као нови доказ позива се на пресуду Врховног касационог суда Рев2 1967/2021 од 25.03.2022. године, која је достављена заступнику тужене 06.12.2022. године. Предлог за понављање поступка је одбијен решењем Основног суда у Нишу П1 2734/2018 од 28.04.2023. године, а решењем Вишег суда у Нишу Гж1 132/23 од 17.04.2024. године одбијена је жалба тужене и потврђено првостепено решење. По ставу другостепеног суда, пресуда Врховног касационог суда Рев2 1967/2021 од 25.03.2022. године донета у другом предмету, после правноснажног окончања поступка у овом предмету, не представља нови доказ нити нову чињеницу у смислу члана 426. тачка 10. ЗПП. Да би неки доказ у смислу ове законске одредбе представљао разлог за понављање поступка, потребно је да је тај доказ постојао у време вођења поступка пре доношења раније првостепене пресуде, али да за њега суд није знао, а странка без своје кривице није могла тада да га употреби и да суду укаже на исти, што овде није случај.

О посебној ревизији тужене није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе, а не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Правноснажна пресуда редовног суда опште надлежности донета у другој парници и у њој изражен правни став, не могу се сматрати новим доказом због кога се, на основу члана 426. тачка 10. ЗПП, може тражити понављање поступка који је правноснажно окончан пре доношења те пресуде.

Следствено изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредом члана 420. став 5. ЗПП прописано је да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка. Када је поступак понављања правноснажно завршен одбијањем предлога за понављање поступка, о дозвољености ревизије одлучује се на основу првог и другог става наведеног члана. Тим одредбама прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, али да ревизија против таквог решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. У конкретном случају, побијаним другостепеним решењем потврђено је првостепено решење којим је одбијен предлог за понављање поступка, окончаног правноснажном пресудом којом је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату неисплаћене увећане зараде за прековремени рад за период од јануара 2017. године закључно са фебруаром 2018. године, у укупном износу од 119.176,45 динара. У парницама из радног односа, ревизија је по одредби члана 441. ЗПП увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. За имовинскоправне спорове, какав је предметни, за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим из одредбе члана 403. став 3. ЗПП, по којој ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. У овом спору вредност

предмета спора је очигледно нижа од вредности која је по наведеној одредби меродавна за изјављивање ревизије, због чега није дозвољена ни ревизија против решења којим је правноснажно одлучено о понављању поступка у овом спору.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП у вези члана 420. став 2. и 6. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић